

[Kjeld Olesen]

havde i tankerne, kan der ikke være den fjerde tvivl om, at det var et folketingsflertal, han omtalte på denne måde. I FN har regeringen fået disse såkaldte uansvarlige råd fra parlamentarikere, der repræsenterer et flertal i dette ting. Det samme har været tilfældet i det udenrigspolitiske nævn, selv om regeringen valgte den usædvanlige fremgangsmåde at spørge nævnet på et tidspunkt, hvor afstemningerne i FN var i gang.

I henhold til lov om det udenrigspolitiske nævn og grundlovens § 19 skal regeringen forelægge vigtige sager, før der træffes afgørelse.

Et folketingsflertal har i dag gjort det klart for regeringen, at man anser disse afstemninger for vigtige. I Information for i dag siger udenrigsministeren følgende:

»Mine udtalelser om disse fuldstændig uansvarlige råd kan ganske enkelt ikke gå på det udenrigspolitiske nævn, al den stund vi med omhu ventede med at indkalde nævnet til efter, at instruksen om Danmarks stemmeafgivning i FN var afsendt.«

Meget tyder på, at udenrigsministeren overhovedet ikke har forstået alvoren i hele denne sag. Efter sine forsøg på at fremstå som en fejlcliteret politiker har udenrigsministeren fremturet på en sådan måde, at folketingsflertal tvinges til at sætte hælene i – for at bruge udenrigsministerens eget udtryk. Ingen vil naturligvis anfægte udenrigsministerens ret til at have og forfægte sine egne meninger – og her ligger ministeren så sandelig ikke på den lade side – men når han konstaterer et flertal imod sig, har han kun én ting at gøre, nemlig at respektere dette flertal og i ord og handling arbejde aktivt for flertallets afgørelser. Det er ham, der skal tale på Danmarks vegne, og han kan kun gøre det på en tilfredsstillende måde, hvis han accepterer de truffe beslutninger.

Derfor må vi reagere over for udenrigsministerens åbenlyse foragt for et folketingsflertal, og hvis der ikke bliver reageret kraftigt over for en sådan handlemåde, vil bogstav og ånd i vor grundlov ganske enkelt blive antastet. Konsekvenserne vil være uoverskuelige, hvis vi giver køb og lader hånt om at forsvare de allervigtigste principper i vort folkestyre.

Derfor må udenrigsministeren stå til ansvar for sin handlemåde. Jeg går ud fra, at den opfattelse deles af alle de partier, der

har givet de efter udenrigsministerens opfattelse fuldstændig uansvarlige råd; jeg tænker her også på de radikale.

Jeg har lyttet med interesse til, hvad udenrigsministeren sagde for et øjeblik siden. Udenrigsministeren forsøgte, jeg vil tro i forhold til sit temperament, at strække sig langt, men ikke langt nok, og jeg har forstået på udenrigsministeren, at det, det drejede sig om i FN, var den såkaldte L 2-resolution, fremsat af Sovjetunionen.

Jeg kan fortælle dette ting, at jeg i dag har været i kontakt med vor repræsentant i FN, hr. Heinesen. Hr. Heinesen fortalte mig, at missionschefen i FN, udenrigsministerens egen repræsentant på stedet, under et morgenmøde indstillede, at man skulle afstå fra denne resolution. Det indvilligede de andre i, men det er altså udenrigsministerens egen missionschef, der er kommet med dette aldeles uansvarlige råd. Jeg skal ikke videregive til tinget, hvad hr. Heinesens reaktion var. Det ville ganske simpelt blive stoppet af formanden.

Men efter at have hørt udenrigsministeren må jeg henvende mig til statsministeren, fordi han er regeringens leder, og fordi en regering har et kollektivt ansvar. Det er ganske simpelt nødvendigt, at statsministeren kommer på talerstolen og udtrykker sin mening som regeringens chef. Finder statsministeren, at udenrigsministeren har handlet korrekt? Vil statsministeren tage afstand fra de parlamentarisk uacceptable udtryk, som udenrigsministeren har anvendt i Information?

Hvad statsministeren har at sige, afgør udfaldet af denne debat. Eller sagt på en anden måde: jeg går ud fra, at et flertal kun kan føle sig tilfredsstillt, hvis statsministeren erklærer sig utvetydigt i sin afstandtagen fra udenrigsministerens handlemåde. Hvis regeringen lever op til dette og forsikrer, at gentagelser ikke vil finde sted, vil socialdemokratiet være indstillet på at tage det forslag til dagsorden tilbage, jeg herved skal fremsætte, og det lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketingsflertal udtrykker sin mistillid til udenrigsministeren,

går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«